

Молебена. Ръчитъ. Банкета.

Вчера по случай рождения
ден на Н. В. Царя на бълга-
ритъ, се отслужи молебень въ
катедралната църква „Успѣн.
Прѣсвѣтая Богородица“. Слѣдъ
молебня, войскитѣ български
и германски както и поборни-
цитѣ бѣха поздравени отъ на-
чальника на укрѣп. пунктъ ге-
нераль Янковъ, и който произ-
несе слѣднитѣ думи: прѣдъ
войскитѣ:

Войници.

Днесъ празнуваме рождени-
ния-денъ на Негово Величе-
ство Българския Царъ Ферди-
нанъ, който е съюзникъ и най-
вѣренъ приятель на германския
Императоръ.

Нашитѣ двѣ армии запечата-
ха своето приятелство на бой-
нитѣ полета въ Сърбия, съ
кръв и жельзо, и тѣ ще ос-
танатъ и за вѣ, бждаще вѣрни
единъ къмъ други. Да живѣ-
ятъ двамата най-висши военно-
началници на нашитѣ съюзни
армии — днешния именикъ
Негово Величество Царя, и Не-
говия мощенъ и славенъ съюз-
никъ, Негово Величество Гер-
манския императоръ Кайзеръ
Вилхелмъ II. Ура!!

Банкета.

Поканени сж и присъствува-
ватъ консулското тѣло, прѣд-
ставили на нашитѣ съюзници, Н.
В. Прѣс. влад. Симеонъ съ своя
архимандритъ; окръжния управ-
ителъ д-ръ Боевъ; всички ше-
фове на учрѣжденията г. г. бъл-
гарски и германски офицери.
Салона на военния клубъ е доб-
ръ украсенъ; Ликътъ на Кайзе-
ра Вилхелмъ, който отъ шаба-
на германското офицерство бѣ
подаренъ на рождения день на
Кайзера; е поставенъ на толкова
мѣсто, щото на всички присъ-
ствуващи прави впечатление. Ли-
ковѣтъ Царя на българитѣ, Фер-
динандъ I, Францъ Иосифъ,
Кайзеръ Вилхелмъ и Мехмедъ
V внушаватъ силата, която
прѣдставлява съюза; който и
ма успѣха въ тази война на
страната.

Въ 12 и 30 м. гостите бѣха поканени да заематъ мѣстата си като начело на добръ сервираниѣ за тая цѣль маси, заемѣтото владиката Симеонъ. Слѣдъ свършване обѣда, генер Янковъ, началника на укрѣпленія пунктъ прѣвъ дига чашата по случай днешния праздниѣ като произнесе слѣдния тостъ

Ваше Високо Просвѣщенство,
Господа,

Много държави въ различни
врѣмена сѣ прѣтърпѣвали мал-
ки, или голѣми измѣненія, а
нѣкои дори сѣ изчезвали за
дълги години отъ земното
кълбо. На такава жестока сѣд-
ба сѣ бивали подвѣргнати по-
вечето тия държави, които се
намирахъ на всѣвъѣтски еконо-
мически пѣтица и заематъ важ-
но стратегическо положеніе.

За да се запази или изчезне една държава, стават почти винаги народите, които я населяват, а особено тяхни владетел и неговите съветници — държавни мъже. Историата ни учи, че нашето Отечество е пръжвивло много изпитни: то е било много път.

прославяно, но и не веднажъ е било онеправдавано и унижавано.

Към края на миналия и от началото на настоящия век, ний сме свидетели на ред събития, които рисуваха нашата недостатъчна устойчивост въ международно отношение. И, ако днес България се намира на път да реализира най-много своите идеали, то се дължи преди всичко на Н. Величество, виновника на днешното наше тържествено празденство.

Той съ своите широки познания, мъдрост и силна воля, подпомогнат от своето истинно патриотично правителство без да обръща внимание на съблазнителните обещания от страна на приятелски държави съзидателни мисли, съумя да насочи държавния кораб към спасителния край.

Ний днес виждаме, че толкова годишните ни възжелания се сбъдват; нашето положение се здравно закръпва и народа ни влезе въ пълно съзнание и е готовъ на всички жертви за запазване своята свобода и независимост. Това съзнание се дължи най-много на силното покровителство и насърчение, които Негово Величество продължава да дава на всички фактори, служещи за пръпусването на България, която той прие за свое Отечество, изучи езика и работи денонощно за нейното процъветаване.

Подкрѣпата, която той дава на народната ни религия, просвѣщение и економическо засилване, а особено за организацията и обучението на народната ни армия, служатъ като най-сигурна гаранция за нашата цѣлость и напредѣкъ.

Ний сме днесъ особено щастливи и горди, че празнуваме заедно съ искрено участие на прѣдставителитѣ на нашитѣ велики съюзници; Германия, Австро-унгария и Турция, а особено на г. г. офицеритѣ отъ квартирующитѣ тукъ германски войски, наши мили боеви другари.

Нека всички, спомняйки си за голъмитъ заслуги на Негово Величество, за България, да приемат за неговото здравие, дълголетие и славно царуване.

Ура! Ура! Ура!

Ръчътa на Людеке.

Въ отговоръ на рѣчьта на генералъ Янковъ, началникъ на германскитѣ войсковы части г. Людеке произнесе слѣдната рѣчь, която прѣдаваме тукъ по долу.

„Както виждате днес, пакт
сме събрани въ това толкова
обично за нас помъщение, и
то този път по случай рож-
дения деня на Негово Величест-
тво Царя на Българитъ Ферди-
нандъ I който има пѣмско про-
изхождение и който е повикал
отъ провидението, да издигне
своята страна до неимоверна
висота и процъвтване. Ний
взимаме най-искренно участие
въ това праздненство. За нас
Германцитъ, и особено за нас
шия полкъ този праздникъ
и ще остане единъ народен
праздникъ. Симпатиитъ които

ний хранимъ къмъ българския народъ, къмъ неговата царска фамилия и къмъ неговата армия, не произхождатъ отъ тази война. Тѣ водятъ началото си още отъ по-рано, особено отъ 1913 година насамъ, когато ний съ негодуване и възмущение слѣдяхме отъ нашето отечество какъ България, слѣдъ тая безпримѣрно геройска борба, слѣдъ блѣскавити побѣди въ Тракия, какъ тя подло бѣ нападната отъ своитѣ измѣнници съюзници, които и ограбиха всичко, спечелено съ такава кървави жертви и я докраха до края на пропастьта.

Какво щастие за България

Днесъ даваме ликътъ на Царя
на Българитѣ **ФЕРДИНАНДЪ I**,
по случай рождения му день.

обаче, че нейната съдба се направляваше от такъв един държавен глава, който въпреки всичкото това нещастие, въпреки всичките тия удари на съдбата, той стоеше като една стена, като една скала, като един святящ фаръ всрѣд бурното море и който изказа нѣкога знаменити думи: „Да свиемъ знамената за по-добри дни“.

И дѣйствително тия врѣмена
дойдоха. Нѣкогашнитѣ измѣ-
ници-сюзници сж вече уни-
щожени; тѣхнитѣ князе слѣдъ
като запалиха Европейския по-
жаръ по такъвъ единъ без-
свѣстенъ начинъ, тѣ вмѣсто
да се поставятъ на чело на
своитѣ армии и да умрѣтъ
честно като истински солдати
на бойното поле, тѣ съумѣха
да спасятъ живота си чрѣзъ
позорно бѣгство, проклинати
днесъ отъ тѣхнитѣ поданици
и прѣзирани отъ цѣлия свѣтъ.
И на кого има да благодарятъ
България днесъ за нейното се-
га увеличение? — На своята
славна армия, на своитѣ храб-
ри офицери. България се гор-
дѣе съ армията си и съ своитѣ
офицери — и дѣйствително
има право за това. Ний обаче
които ще останемъ вѣрни до
гробъ на българския народъ и
сюзници на Българската ар-
мия, ползуваме се отъ днеш-
ния почетенъ день на Българ-
ския най-вишъ военачалникъ

Gottesdienst. Reden. Festessen.

Aus Anlaß des Geburtstages des Zaren Ferdinand; wurde in der Marien-Kathedrale ein Festgottesdienst abgehalten.

Nach dem Gottesdienst wurde das deutsche und bulgarische Militär von dem General Jankoff begrüsst, welcher folgende Rede gehalten hat:

Soldaten!

Wir feiern heute den Geburtstag Sr. Majestät des Zaren Ferdinand von Bulgarien, der

der Verblindete und treueste
Freund des Deutschen Kaisers
ist. Unsere beiden Armeen haben
ihre Freundschaft auf den
Schlachtfeldern Serbiens mit Blut
und Eisen besiegelt und werden
auch weiter treu zusammen
halten.

Die beiden obersten Kriegerherrscher unserer verbündeten Armeen Zar Ferdinand und Kaiser Wilhelm II. Hurrah.

Das Festessen

Die Konsule unserer Verbündeten, sowie der bulgarische Bischoff Simeon mit seinem Sekretär, Landrat Breff, die Chefs der bulgarischen Anstalten, und die bulg. und deutschen Offiziere waren zum Festessen eingeladen. Der Festsaal des Offizierclubs war festlich geschmückt. Das Bild Kaiser Wilhelms, welches von den deutschen Offizieren aus Anlaß des Geburtstages Kaiser Wilhelm II. gestiftet wurde, machte auf alle Anwesenden einen besonders guten Eindruck. Auch die Bildnisse der vier verbündeten Herrscher waren aufgestellt und machten diese auf den Anwesenden einen Eindruck der Stärke, die sie in diesem Weltkriege darstellen. Um 1/212 Uhr wurde die Tafel eröffnet, die Herren nahmen ihre Plätze ein. Den Ehrenplatz erhielt Herr Bischof Simeon. Nachdem Essen erhob zuerst Herr General Jankoff sein Glas und gedachte diesem Festtage mit folgenden Worten:

Meine Herren!

Viele Staaten auf dieser Erdkugel haben während verschiedenen Zeiten grosse oder kleine Umwälzungen erdulden müssen und manche Staaten sind sogar von der Landkarte verschwunden. Solch grausam

край срѣзцу нашитьъ общи
врагове, за да възтѣржествува
на свѣта правда и дълготра
енъ миръ.

Подчъртавайки отново нашите възхищения от високултурния германски народ, да дигнем чашата за здравие и дълголетие на неговия славенъвожд Негово Величество Кайзеръ Вилхелм и образцовата му армия. Ура!

Да пиемъ свящо за славните
владетели на дружите наши
связзници Негово Императорско
Величество Францъ Иосифъ и
Негово Величество Султанъ
Мехмедъ, както и за тѣхните
доблестни народи и храбри
армии. Ура!

Слѣдъ съпровождането на
тая рѣчь на генерала съ бур
ни аплодисменти и ура, орке
стра свирейки националните
съюзиници маршове, генерал
вдигна чашата за здравето на
главнокомандуюция на герман
скитѣ балкански войски мар
шалъ Макензень, за м-ръ прѣ
зидента Д-ръ В. Радославовъ
и главнокомандуюция генералъ
майоръ Жековъ. Тѣзи на ге
нерала думи бѣха съпроводи
ни о т и в о с ъ б у р н и
аплодасменти отъ всички при
сътствующи съ продължителни
„Ура.“

Веселието продължи до 3 ч.
слѣдъ обѣдъ.

mem Schicksal sind meistens diejenigen Staaten verfallen, welche sich auf weltlichen ökonomischen Wegen befanden und eine wichtige strategische Stellung einnahmen. Der Grund einen Staat zu erhalten oder ausscheiden zu lassen, liegt wohl immer im Volk, das ihn bewohnt und besonders in dem Landesherrn und seinen Räten den Staatsmännern. Die Geschichte lehrt uns, dass unser Vaterland viele Prüfungen überstanden, dass es sich vielmals Ruhm erworben hat, und nicht zum erstenmal aber erniedrigt worden ist.

Gegen Ende des vergangenen und Anfang diesen Jahrhunderts waren wir Zeugen einer Reihe von Ereignissen die unser ungenügendes Standhalten in internationaler Beziehung zeigten. Und wenn Bulgarien heute auf dem Wege ist, seine Ideale zu realisieren, so verdankt es das vor allem Sr. Maj. dem Zaren, der der Anlass zu der heutigen Festlichkeit ist. Mit seinen umfangreichen Kenntnissen. Weisheit und starkem Willen ohne sich von den verführerischen Versprechungen der scheinbar freundlichen Staaten beirren zu lassen, hat er es verstanden, das Staatsschiff nach dem rettenden Ausgang zu steuern. Wir sehen heute dass unsere jahrelangen Ziele sich verwirklichen, dass unsere Lage sich befestigt und das Volk mit vollem Bewusstsein in Bereitschaft aller Opfer ist, damit es seine Freiheit und Unabhängigkeit bewahrt. Dieses Bewusstsein verdanken wir dem Schutze und Anspornen Sr. Maj. uns gibt, für die Erfolge Bulgariens, welches Land er als sein Vaterland annahm, seine Sprache lernte und Tag und Nacht für seinen Aufschwung arbeitete. Die Unterstützung unserer Nationalreligion, der Volksbildung und der ökonomischen Verstärkung, besonders für die Organisation und Ausbildung unserer Armee dient als die sicherste Garantie für unsere Gesamteinheit und unser Vorwärtkommen.

Wir sind heute besonders glücklich und stolz, dass wir durch die innigste Teilnahme der Vertreter unser hohen Verbündeten Deutschland, Oesterreich-Ungarn und Türkei zusammen feiern, und besonders mit den Herren Offizieren von denen in der Stadt logierenden deutschen Truppen, unseren geliebten Kampfgenossen. Lasst uns alle eingedenk sein der grossen Verdienste Seiner Majestät des Zaren für Bulgarien, lasst uns auf seine Gesundheit, Langlebigkeit und ruhmvolle Regierung trinken; Hurrah!

Als Antwort sagte Herr Lüdecke, Chef der Deutschen Truppen, auf die Rede von General Jankoff, folgendes:

Wieder sind wir in den uns schon so lieb und heimlich gewordenen Räumen versammelt. Diesmal zu dem Geburtstagsfeste Sr. Maj. des Zaren Ferdinand, des Fürsten, der aus deutschem Blut entsprossen, von der Vorsehung berufen worden ist, sein Land zu ungeahnter Höhe und Blüte empor zu führen. Wir nehmen den herzlichsten Anteil an dem Freudenfeste. Auch für uns Deutsche, und besonders für unser Regiment wird dieser Tag ein Nationalfest, ein hoher militärischer Festtag sein und bleiben.

Die Sympathien, die wir für das bulgarische Volk, für sein edles Herrscherhaus, für seine Armee empfinden, sind nicht erst in diesem Kriege ent-

standen. Sie rühren bereits aus früherer Zeit her, besonders aus dem Jahre 1913, als wir aus unserer Heimat mit Unwillen und mit Empörung verfolgten, wie Bulgarien nach beissbiellos heldenmütigem Kampfe, nach den glänzenden Siegen in Thrazien von verräterischen Bundesgenossen hinterlistig überfallen, aller Früchte seiner mit furchtbaren Blutopfer erkämpften Siege beraubt, von schwindelnder Höhe an den Rand des Abgrundes gestürzt wurde. Welch ein Glück für Bulgarien, dass sein Geschick von einem solchen über alles Lob erhabenen Herrscher gelenkt wurde, der trotz allem Unglücks, trotz aller Schicksalsschläge standhaft, wie eine Mauer, wie ein Fels, wie ein Leuchtturm in brandendem Meer; der damals jenen ewig denkwürdigen Ausspruch tat: „Rollen wir unsere Fahnen zusammen, bis bessere Zeiten kommen.“ Und die besseren Zeiten sind da. Die damaligen verräterischen Bundesgenossen sind vernichtet, ihre Fürsten haben, nachdem sie in gewissenloser Weise den Weltbrand entzündet hatten, statt an der Spitze ihrer Truppen einen ehrenvollen Soldatentod zu sterben, in feiger Furcht ihr Leben in Sicherheit gebracht, verflucht von ihren Untertanen, verachtet von aller Welt.

Und wem hat Bulgarien seine jetzige Grösse zu danken? Seiner ruhmreichen Armee, seinen heldenmütigen Offizieren.

Bulgarien ist stolz auf seine Armee, ist stolz auf seine Offiziere und es hat ein Recht dazu. Wir aber, die wir in Treue bis zum Tode dem bulgarischen Volke, der bulgarischen Armee verbunden sind, benutzen den Ehrentag seines obersten Kriegsherrn, um unsere Gefühle der Dankbarkeit Ausdruck zu geben, indem wir rufen!

„Bulgariens ruhmreiche Armee, seine heldenmütigen Offiziere Hurrah“

Nach einem brausenden „Hurra“, wandte sich Herr General Jankoff mit folgenden Worte an Herrn Lüdecke:

Das Trinken auf das Wohl unserer Armee und des Offizierskorps und besonders die schmeichelnden Worte, ausgesprochen auf Adresse unseres Landesherrn und des bulgarischen Volkes, rühren das Herz jedes Bulgaren. Ich danke Ihnen von ganzem Herzen dafür und wage Sie zu versichern, dass das bulgarische Volk, das schon längst anerkannte welche seine wahre Freunde sind, wird es ihnen als treuester und ewiger Verbündete bleiben.

Bulgarien schätzt kolossal ihre Mitwirkung, die ihm zum Erreichen seiner Nationalideale erwiesen worden ist und hofft mit der festen Zuversicht, dass es ihm auch weiter für seine friedliche Entwicklung und für seinen Aufschwung geholfen werden wird. Unsere Armee und die Offiziere welche zu schützen wissen, und welche stolz auf die Freundschaft sind die auf den Schlachtfeldern mit ihrer unbesiegbaren Armee verknüpft haben sind bereit weiter bis zum Ende gegen unsere gemeinsamen Feinde mitzukämpfen um die Gerechtigkeit und einen endgültigen Frieden der Welt zu erhalten.

Um unsere Begeisterung für die hohe Kultur des deutschen Volkes zum Ausdruck zu bringen, erheben wir das Glas auf das Wohl und Wohlergehen seines ruhmvollen Führers, Sr. Majestät Kaiser Wilhelm II. und seiner musterhaften und heldenmütigen Armee.

Nun wollen wir auch auf das Wohl der ruhmvollen Herrscher unserer anderen Verbündeten Sr. Majestät Kaiser Franz Josef und Sr. Majestät des Sultans Mehmed V. sowohl für ihre glorreiche Armee trinken.

Die Rede des General Jankoff wurde stürmisch applaudiert während die Militärmusik die Nationalhymne spielte. Der General brachte dann ein Hoch aus auf Generalfeldmarschall v. Mackensen, Dr. V. Radoslawoff und den Oberstkommandierenden General Gekoff. Es wurde wieder applaudiert un Hurrah gerufen. Die Feier dauerte bis 3 Uhr nachm.

NACHRICHTEN

der Ereignisse vom 28. Februar.

Berlin, den 28. Februar 1916.

Die Berichte der Korrespondenten von der Front teilen mit: Die Panzerfestung Douaumont war schon am Donnerstag durch vier Schüsse der schweren deutschen Geschütze in Trümmer geschossen. Jeder Schuss traf, von Explosionen gefolgt. Ausserdem wurde ein zweites nahegelegenes Fort durch einen einzigen schweren Schuss in die Luft gesprengt, der von oben alle Stockwerke bis zur Munitionskammer durchschlug.

Die deutsche Artillerie hatte die Telefonverbindung mehrerer französischer Artilleriebeobachter zerstört, sodass die Artillerie Verduns manchmal im wichtigsten Augenblick schwieg oder viel zu spät eingriff. Gefangene Franzosen erzählten: Die Wirkung der schweren deutschen Artillerie sei ganz unbeschreiblich furchtbar, niemand könne es längere Zeit aushalten. Die Gefangenen waren sichtlich erleichtert, der Hölle entronnen zu sein.

Westl. Kriegsschauplatz.

Berlin, den 28. Febr. 1916.

Grosses Hauptquartier:

An verschiedenen Stellen der Front spielten sich lebhaftere Artillerie- und Minenkämpfe ab. Südöstlich von Ypern wurde ein englischer Angriff abgeschlagen. Auf den Höhen rechts der Maas versuchten die Franzosen in fünfmal wiederholten Angriffen mit frisch herangebrachten Truppen die Panzerfestung Douaumont zurückzuerobern; sie wurden blutig abgewiesen. Westlich der Festung nahmen unsere Truppen nunmehr Champagneville, die Cote de Tabou und kämpften sich bis nahe an den Südrand des Waldes nordöstlich von Bras vor. Oestlich der Feste stürmten sie die ausgedehnten Befestigungsanlagen von Hardaumont. In der Woivre-Ebene schreitet die deutsche Front kämpfend gegen den Fuss der Cotes Lorraines rüstig vor. Soweit Meldungen vorliegen, beträgt die Zahl der unverwundeten Gefangenen jetzt 15 000. In Flandern wiederholten unsere Flugzeuggeschwader ihre Angriffe auf die feindlichen Truppenlager. In Metz wurden durch Bombenwurf feindlicher Flieger 8 Zivilpersonen und 7 Soldaten verletzt oder getötet, einige Häuser wurden beschädigt. Im Luftkampf und durch unsere Abwehrgeschütze wurde je ein französisches Flugzeug im Bereich der Festung abgeschossen, die Insassen, darunter zwei Hauptleute, sind gefangen genommen.

Oestlicher Kriegsschauplatz:

Keine besondern Ereignisse.

Wien, den 28. Februar 1916.

Balkan-Kriegsschauplatz:

Oesterreichisch-ungarische Truppen nahmen am 27. Febr. Durazzo. Das Feuer der italienischen Schiffsgeschütze konnte nicht verhindern, dass sie die nördliche Landzunge über-

Разни телеграми.

Западень фронтъ.

БЕРЛИНЪ, 13. фев. Герман. Главна квартира. На разни мѣста по фронта се развива оживѣни артилерийск и минни боеве. Юго-источно отъ Ипернъ биде отблъсната една английска атака. По височинитѣ на дѣсно отъ р. Маазъ, французитѣ се опитаха на петъ пѣти повтаряне атаки въ които участвуваха прѣсни войски да си взѣматъ обратно блиндираната крѣпостъ Дуамондъ, обаче, бидоха, отблъснати съ тежки загуби за тѣхъ. Западно отъ тая крѣпостъ, нашитѣ воиски владѣятъ вече Шанъвои и Кошъ де Табу и напредватъ постепенно по южнитѣ склонове на гората лѣжаща сѣвѣро-источно отъ Бра. Источно отъ крѣпостъта бидоха атакувани укрѣпенитѣ позиции при Хардамонъ. Въ долината на р. Вьовъръ, германския фронтъ съ боеве се измѣства напредъ отъ нашитѣ на Кошъ Лоренъ. До колкото има свѣдения, числото на не раненитѣ плѣнници възлиза сега на 15000 души. Въ Фландрия нашитѣ въздухопаватели извършиха нови нападения върху неприятелскитѣ позиции. Въ Меуъ хвърленитѣ отъ неприятелски въздухопаватели бомби убиха и раниха 8 цивилни лица и 7 войника, нѣколко кжши бидоха повредени. Отъ нашия огънь биде сваляен единъ французски авропланъ въ областъта на крѣпостъта.

По источния и Балканския театръ никакви събития отъ значение.

БЕРЛИНЪ, 13. фев. Военитѣ кореспонденти отъ фронта съобщаватъ: Още въ четвъртъкъ блиндираната крѣпостъ Дуамондъ биде прѣобърната въ развалини. Слѣдъ 4 истрѣла на тежкитѣ германски орджия. Всѣки истрѣлъ биде послѣдванъ отъ силна експлозия, освѣтънъ това втори единъ близко стоящъ фронтъ биде разрушенъ отъ единъ истрѣлъ, който проби всички етажи и достигна до подземията въ които се съхраняватъ мунициитѣ.

Германската артилерия бѣше успѣла да разруши телефонитѣ връзки на много французи наблюдатели пункта, така, че артилерията отъ Вердюнъ, често и въ важни моменти мълчеше или се обаждаше късно. Плѣнени французи разказватъ: дѣйствието на тежката германска артилерия не се отдава на описание, то е ужасно и никой не може да го изтрае по дълго врѣме. Плѣнницитѣ изглеждатъ да сж щастливи, че сж избѣгали отъ този адъ.

ВИЕНА, 14. фев. Австро-унгарскитѣ войски взѣха Дурацо слѣдъ като на 13 т. г. една колона проникна въ порта 6 км. сѣвѣрно отъ Дурацо, Огънятъ на италианскитѣ морски орджия не можа да попрѣчи на нашето

счритен. Auch die über die südliche Landzunge entsandten Truppen wurden von den italienischen Schiffsgeschützen beschossen. Doch erreichten zahlreiche Abteilungen im Wasser schwimmend auf Flößen am 26. abends die Brücken östlich von Durazzo. Beim Morgengrauen des 27. Februar marschierte ein österreichisch-ungarisches Bataillon in das brennende Durazzo. Konstantinopel, den 28. Februar.

Der Angriff auf Verdun schreitet erfolgreich fort. Neue wichtige Befestigungen sind genommen. Bisher 15000 Gefangene.

напредвано. Отъ сѣвѣръ и отъ югъ, настѣпващитѣ наши войски, едни по сухо, а други плаващи съ лодки, достигнаха на 13 вечеръта мостоветѣ, източно отъ града и при зазоряване на 14 т. г. австро-унгарскитѣ войски влѣзоха въ горящия Дурацо.

ЖЕНЕВА, 14 февруари 1916 Парижкия кореспондентъ на в. „Таймсъ“ описва убийствения огънь на германската артилерия въ сравнение съ който то на французката офанзива въ Шанпанъ, се явява като една дѣтска играчка. Окопитѣ и укрѣпителнитѣ съоръжения сж били разпожжани отъ германската артилерия. Голѣми маси земя сж хвърчели въ въздуха. Кореспондента изтъква блѣстящата подготовка на германската армия.

В. „Моргинъ Постъ“ признава ужасния характеръ на германскитѣ атаки и прѣдупрѣдва да не се мисли, че тѣ сж резултатъ на отчаяние или глупостъ.

Германцитѣ опитватъ въ Франция това, което тѣ направиха въ Галиция; тѣ искатъ да взематъ ключътъ на цѣлия фронтъ. Вердюнъ е този ключъ на французкитѣ позиции, така че фалшиво би било да се прѣдполага, какво германцитѣ сж прѣдприели своитѣ атаки, защото мрътъ отъ гладъ или защото сж подлудели.

БУКУРЕЩЪ, 14 ф. Тукъ се получи свѣдения, че французитѣ на 10 и 11 т. г. прѣдприели 5 атаки една слѣдъ друга на сѣвѣръ отъ Вердюнъ, за да завзематъ една германска укрѣпена позиция на голѣмъ ширъ. Германскитѣ войски въ врѣме на пристѣпа на французитѣ имъ нанѣсли голѣми поражения, слѣдъ което ги контраатакували и взѣли 15,000 плѣнници. Неприятеля оставилъ голѣмъ брой ранени и убити.

ЛУГАНО, 14 фев. Сегашното настроение въ Франция се характеризира най-добъръ, чрѣзъ единъ хвърчащъ листъ, който в. „Информационенъ“, разпространява по западния фронтъ. Въ тая листъ се казва: „Войници! отечеството ви моли не само да се съпротивляваме, но ако е нужно да се стрѣмимъ къмъ героична смъртъ. Забравете всички заблуди и недоразумѣния, които само удължаватъ стоенето на фронта, сега не е врѣме за прѣпирни, какъ би се скѣсила войната. Спасете съществването на Франция! Французката преса се опитва да утѣшава отчаяната публика въ което, обаче, тя нѣма особенъ успѣхъ, защото всѣки вижда, че се пише на даденъ знакъ.

В. „Ла патри“ моли да се запази хладнокрѣвие, даже и при падането на Вердюнъ. Бойната линия ще се отмѣсти само съ 20 км. по на югъ.

ЦАРИГРАДЪ, 14. фев. Въ боеветѣ оноло Вердюнъ, германцитѣ сж взѣли въ плѣнъ повече отъ 15000 души французи и много муниции.

Магазинъ „МАЛКА ПЕЧАЛБА“ продава евтино, защото разноситѣ му сж малки

Извѣстие

ОТЪ КНИЖАРИНИЦАТА НА Г. С. ВАПЦАРОВЪ
Пристигнахъ въ градътъ ни за кратко врѣме, желающитѣ да се срѣщнатъ съ мене по какъвто и да било случай се умоляватъ да ме посетятъ въ книжарницата ми ул. „Прѣславска“ № 11 до Народната Банка.

Съ почитание:

Г. С. Вапцаровъ